

vættes Grad at konkurrere i enkelte Erhverv og ved at kunne optræde mere teknisk uddannet, hendes Konkurrence vil saaledes ikke blive saa faretruende, og den vil i Længden blive modvirket af den Forøgelse i Rigdommene, der skabes ved Kvindernes forøgede og dygtigere Arbejde, hvormed følger større Prisbillighed ogsaa for de Varer, Arbejderne skulle købe, samt ved den Frigjørelse af Kapital, som selve den nedsatte Arbejdsløn fremkalder, en Kapital, der da kan benyttes til at skaffe de ny tilkomne Hænder Arbejde, hvad der atter vil formindske Arbejderkonkurrencen og højne Arbejdslønnen. Endelig ville Kvinderne, naar de ere heldigere økonomisk stillede end nu, ophøre at falde Mændene til Byrde, og ville derved opveje den foreløbige Nedgang i disses Arbejdsfortjeneste, hvad der selvfølgelig ikke mindst vil spille sin Rolle over for den Del af Erhvervsbyrden, de gifte Kvinder for Tiden have paa sig, og som de jo — efter det oven anførte — ogsaa delvis maa vedblive at bære. (Se i øvrigt om dette Spørgsmaal i sin Almindelighed og om det vanskelige ved Overgangsperioden min Afhandling „Om Kvindens Adgang til Erhverv“, udgivet af Dansk Kvindesamfund, Kjøbenhavn 1886).

Men det bliver altsaa et farligt Udgangspunkt for de kjøbenhavnske Kommunalærerinder at forlange højere Løn paa Grundlag af deres Arbejdes lige Godhed med Mændenes. Thi, som Forholdene endnu ere nu til Dags, vilde en Udbyden af deres Arbejde efter de almindelige Grundsætninger for Kjøb og Salg af Varer muligvis nok kunne føre til, at deres Arbejde blev betalt lige med Mændenes, men det vil da sige lige slet, for alle Parter lavere end nu, eftersom Konkurrencen er stor nok til, at Varen kunde faas billigere. De kjøbenhavnske Kommunalærerinders Løn er bestemt efter et Skjøn om, hvad en ugift Kvinde af Middelstanden kan leve for, et Skjøn, der paa tilsvarende Maade, som ovenfor fremstillet, i nogen Grad kommer ind ved alt personligt Arbejde, men som der des værre langt fra overalt tages berettiget Hensyn til.

Man kan selvfølgelig oprigtig ønske, at Niveauet for Lærerindernes Løn hæves, og at de faa det langt bedre, end de have det, men de kunne, under den bestaaende økonomiske Samfundsordning, kun være glade ved, at deres Løn ikke udmaales som Prisen for en Vare, der skal betales lig den samme Vare, fra hvad Kant den end kommer, men at Lønnen